

Het verhaal van Atlantis
Een geografische, historische en
ethnologische schets

De algemene reikwijdte van ons onderhavige onderwerp laat zich wellicht het best verduidelijken aan de hand van de hoeveelheid informatie die beschikbaar is over de verschillende volken waaruit ons Vijfde Wortelras (de oorspronkelijke Ariërs) bestaat.

Vanaf de tijden van de oude Grieken en Romeinen zijn er vele dikke boeken geschreven over de verschillende volken die ieder op hun beurt de hoofdrol op het podium van de menselijke geschiedenis voor zich opeisten. Hun politieke instituties, sociale en binnenlandse zeden, gebruiken en religieuze opvattingen zijn allemaal geanalyseerd en gecatalogiseerd en talloze werken doen ons in vele talen verslag van de loop der vooruitgang.

Bovendien moet hier worden herinnerd aan het feit dat wij van de historie van dit Vijfde Wortelras slechts fragmenten kennen, in de vorm van de kronieken van de laatste rassen die nog verwant waren aan de Kelten en de eerste rassen die deel uitmaakten van het Germaanse ras.

De honderdduizenden jaren die zijn verstreken tussen de tijd waarin de eerste Ariërs hun thuislanden aan de kusten van Centraal-Azië verlieten tot aan de tijd van de oude Grieken en Romeinen, zijn echter getuige geweest van de opkomst en ondergang van ontelbare beschavingen. Over het allereerste onderras van ons Arische ras dat in voorhistorische tijden India bevolkte en vandaaruit Egypte koloniseerde, is ons bijna niets bekend. Hetzelfde kan worden betoogd over de Chaldeeuwse, Babylonische en Assyrische volken die samen het tweede onderras vormden, want van de fragmentarische kennis die nu is ontleend aan de recente ontcijfering van Egyptische hiërogliefen of het spijkerschrift in Babylonische stenen tabletten kan moeilijk worden gezegd dat zij geschiedkundig is.

Weliswaar hebben de Perzen, die deel uitmaakten van het derde (of Iraanse) onderras, wat meer sporen nagelaten, maar van eerdere beschavingen van het Keltische of vierde onderras zijn helemaal geen geschriften bewaard gebleven. Pas met de opkomst van de laatste twijgen van de Keltische tak, namelijk het Griekse en het Romeinse volk, zijn we in de historische tijd aangeland.

Behalve de onbekende periode van het verleden is er ook nog de onbekende toekomst. Er moeten nog twee onderrassen van het Vijf-

de Wortelras komen om zijn geschiedenis (in zeven onderrassen) te voltooiën. Ons Teutoonse of vijfde onderras heeft zich al ontwikkeld tot vele volken, maar zijn geschiedenis is nog niet voltooid. Het zesde en zevende onderras, die zich zullen ontwikkelen op de continenten van respectievelijk Noord- en Zuid-Amerika, zullen de historie van *onze* wereld nog met duizenden jaren verlengen.

Als er dus een poging wordt gedaan om in luttele bladzijden informatie samen te vatten over de ontwikkeling van de wereld gedurende een periode die op zijn minst een even lange duur zal kennen als het tijdvak dat we al hebben besproken, zal dit onvermijdelijk slechts tot een vluchtige schets kunnen leiden.

Een overzicht van de ontwikkeling van de wereld gedurende de periode van het Vierde Wortelras, de Atlanteanen, zal de geschiedenis van vele volken moeten insluiten, mét de opkomst en ondergang van talloze beschavingen.

Ook hebben zich gedurende de ontwikkeling van het Vierde Wortelras meer dan eens immense rampspoeden voltrokken. De ondergang van Atlantis was het gevolg van een reeks catastrofes van uiteenlopende aard, cataclysmen die hele gebieden en bevolkingen wegvaagden. Daarnaast waren er de naar verhouding onbelangrijke afbrokkelingen van kustmassa's zoals die zich ook in onze tijd vaak voordoen. Vier van deze cataclysmen onderscheiden zich qua omvang van de rest. Het eerste voltrok zich ongeveer 800.000 jaar geleden. Het tweede cataclysm, van iets minder belang, deed zich 200.000 jaar geleden voor. Het derde, ongeveer 80.000 jaar terug, was zeer omvangrijk. Hierbij werden alle overgebleven resten van het Atlantische continent verwoest, met uitzondering van het grote eiland waaraan Plato de naam Poseidonis gaf, en dat op zijn beurt gedurende de vierde en laatste wereldramp van 9564 jaar voor Christus werd verwoest.

Zowel de getuigenissen van de oudst bekende auteurs als het wetenschappelijk onderzoek van onze tijd getuigen van het vroegere bestaan van een voorhistorisch continent dat de plaats innam van het verdwenen Atlantis.

Alvorens aan onze overwegingen over dat onderwerp zelf te beginnen, stellen we de lezer voor een kijkje te nemen bij de algemeen

bekende bronnen waaruit onderbouwend bewijsmateriaal kan worden geput. Deze laten zich groeperen tot de volgende vijf categorieën.

- 1 Aard en structuur van de diepzeebodem.
- 2 Distributie van flora en fauna.
- 3 Taalkundige en etnologische overeenkomsten.
- 4 Overeenkomsten in religieuze opvattingen, rituelen en bouwkunst.
- 5 Getuigenissen van schrijvers uit de oudheid, vroege overleveringen van volken en archaische Zondvloed-legenden.

Peilingen van de diepzeebodem

We kunnen het getuigenis van de bodempeilingen in de diepzee met enkele woorden goed samenvatten. Voornamelijk dankzij enkele expedities van Britse en Amerikaanse kanonneerboden, respectievelijk de *Challenger* en de *Dolphin* (hoewel ook Duitsland bij deze wetenschappelijke verkenning betrokken was), kon de volledige bodem van de Atlantische Oceaan in kaart worden gebracht. Hieruit blijkt dat er midden in de Atlantische Oceaan een bergkam van enorme hoogten is gelegen, een ‘rug’ die op ongeveer 50 graden noorderbreedte begint en zich uitstrekt naar de kust van Zuid-Amerika, en zich vandaar in zuidoostelijke richting voortzet naar de kust van Afrika. Ter hoogte van het eiland Ascension verandert de loop opnieuw, deze keer in pal zuidelijke richting naar Tristan d’Acunha. De bergkam verheft zich tot een hoogte van 2700 m steil van de oceaandiepten eromheen, terwijl de Azoren, St. Paul, Ascension en Tristan d’Acunha de hoogste toppen zijn en nog boven de zeespiegel uitsteken. Om de diepste delen van de Atlantische Oceaan te peilen is een loodlijn van bijna 6,5 km nodig. De hogere delen van de bergkam liggen echter slechts 100 tot 200 vadem (180-360 m) beneden de zeespiegel.

Deze peilingen brachten ook aan het licht dat deze Mid-Atlantische Rug is overdekt met vulkanisch puin waarvan de sporen dwars door de oceaan heen tot bij de Amerikaanse kusten worden terugge-

vonden. Het feit dat de bodem van de oceaan – met name ter hoogte van de Azoren – ooit het toneel moet zijn geweest van vulkaanuitbarstingen op gigantische schaal, en bovendien binnen een redelijk meetbaar geologisch tijdvak, werd door de onderzoekingen van de zojuist genoemde expedities onomstotelijk bevestigd.

De heer Starkie Gardner is van mening dat de Britse Eilanden gedurende het Eoceen deel uitmaakten van een groter eiland of continent dat zich tot ver in de Atlantische Oceaan uitstrekte, zodat er ‘vroeger een uitgestrekte landmassa heeft bestaan waar nu zee is, waarvan Cornwall, de Scilly’s en de Kanaaleilanden de resterende hoogste toppen zijn’.²

Distributie van flora en fauna

Het bewezen bestaan van identieke soorten dieren of planten op continenten die door oceanen van elkaar gescheiden zijn, is voor biologen en botanici een groot raadsel. Als er echter ooit een brug tussen deze continenten heeft bestaan die de natuurlijke migratie van deze dieren en planten mogelijk heeft gemaakt, is deze puzzel opgelost. Zo worden de fossiele resten van kamelen zowel in India als in Afrika, Zuid-Amerika en de Noord-Amerikaanse staat Kansas gevonden. Een van de algemeen aanvaarde hypothesen van natuurkundigen is echter, dat iedere soort plant of dier op een bepaalde locatie op aarde is ontstaan, en dat zij zich vanuit dit centrum geleidelijk heeft verbreid naar andere delen van het aardoppervlak. Hoe zou dan het gegeven dat deze fossielen identiek zijn, verklaard kunnen worden zonder het bestaan van een landbrug in het verre verleden?

Recente ontdekkingen in de fossiellagen van Nebraska lijken bijvoorbeeld te bewijzen dat het westelijk halfmond de oorsprong is van het paard, omdat dit het enige deel van de wereld is waar de fossiele overblijfselen van deze diersoort zijn gevonden, inclusief de verschillende tussenvormen die zijn geïdentificeerd als de voorlopers van het paard zoals wij het kennen. Het zou daarom moeilijk worden de aanwezigheid van het paard in Europa te verklaren zonder de mogelijkheid dat er tussen beide continenten een langdurige uitwisseling van flora en fauna heeft plaatsgevonden. Het staat namelijk

vast dat het paard al in het wild in zowel Azië als Europa voorkwam voordat het door de mens werd gedomesticeerd, zoals dat pas in het Stenen Tijdperk gebeurde.

De koe en het schaap zoals wij ze kennen hebben een even oude geschiedenis. Darwin vond gedomesticeerd vee in Europa al in het vroegste deel van het Stenen Tijdperk, runderen die zich moeten hebben ontwikkeld uit wilde voorouders die vergelijkbaar waren met de bizon in Amerika. Fossiele resten van de hollenleeuw zijn eveneens zowel in Europa als in Noord-Amerika aangetroffen.

Als we nu de aandacht van het dierenrijk verplaatsen naar dat van de planten, blijkt dat het grootste deel van de flora uit het Europese Mioceen – voornamelijk aangetroffen in de fossiellagen van Zwitserland – tot op de huidige dag nog leeft in Amerika, en voor een deel ook in Afrika. Het is echter een opmerkelijk feit dat in Amerika het grootste deel wordt aangetroffen in de oostelijke staten van Noord-Amerika, terwijl een ander deel aan de westkust van dat continent schittert door afwezigheid. Dit lijkt mij een aanwijzing dat deze planten zich via de Atlantische zijde van dat continent hebben verbreid. Zo wijst professor Asa Gray erop dat er van de 66 geslachten en 155 soorten die in de dichte bossen ten oosten van de Rocky Mountains zijn gevonden, slechts 31 geslachten en 78 soorten ten westen van deze bergkam zijn aangetroffen.

Van al deze soorten is echter het geslacht *Musa* (banaan) het grootste raadsel. Professor Kuntze, een vooraanstaande Duitse botanicus, poneert de vraag: ‘Op welke manier is deze plant (inheems in tropisch Azië en Afrika), die geen reis door de gematigde zone verdraagt, niettemin aangeland in Amerika?’ Hij wijst erop dat de plant geen zaden vormt, niet kan worden gestekt en ook geen knol heeft die zich gemakkelijk zou laten transporteren. De wortel van deze plant lijkt op die van bomen. Het vervoer van zo’n plant zou zeer bijzondere zorg vereisen en een lange reis zou zij niet overleven. De enige manier waarop Kuntze het voorkomen ervan in Amerika kan verklaren, is door te veronderstellen dat de banaan door beschaafde mensen moet zijn overgebracht – gedurende een tijd waarin er aan de polen een tropisch klimaat heerste!

Hij voegt hieraan toe: ‘Een gecultiveerde plant die geen zaden

vormt, moet al gedurende een *zeer lange periode* gecultiveerd zijn ... Daarom is het wellicht gewettigd te opperen dat deze planten al in het begin van het Diluvium werden gecultiveerd.' Waarom, zouden we ons kunnen afvragen, zou deze verwijzing ons niet kunnen terugvoeren naar nog vroegere tijdvakken? En waar heeft dan de beschaving bestaan die verantwoordelijk was voor de cultivering van de banaan, of het vereiste klimaat en andere omstandigheden die het transport ervan vereist, als er niet ooit een landbrug heeft bestaan tussen de Oude en de Nieuwe Wereld?

In zijn fascinerende boek *Island Life* heeft professor Alfred Russel Wallace – net als andere auteurs van tal van belangrijke werken – een ingenieuze hypothese naar voren gebracht die opheldering zou kunnen verschaffen inzake het feit dat veel van de flora en fauna op ver van elkaar gelegen continenten identiek is, en die bovendien hun verbreiding via de oceaan zou kunnen verklaren. Al die ideeën klinken echter nauwelijks overtuigend en kunnen op dit of dat punt onmogelijk staande worden gehouden.

Het is een bekend gegeven dat tarwe – zoals wij het kennen – nooit in een echt wilde staat is voorgekomen en dat er ook geen aanwijzingen zijn dat dit graan van fossiele soorten afstamt. Reeds in het Stenen Tijdperk waren er vijf variëteiten van tarwe in Europa *gecultiveerd*. Een van deze variëteiten, aangetroffen in de zogeheten paalwoningnederzettingen bij de Zwitserse meren, is bekend als Egyptische tarwe. Op grond hiervan betoogt Darwin dat de Illyriërs [de prehistorische bewoners van deze paalwoningen langs de meren aan de noord- en zuidzijde van de Alpen; vert.] 'óf een ruilhandel met enkele zuidelijke volken in stand hebben gehouden, óf zelf oorspronkelijk uit het zuiden afkomstige kolonisten waren'. Hij concludeert dat tarwe, gerst, haver enzovoort afstammen van verscheidene soorten *die inmiddels uitgestorven zijn*, of in zo grote mate van deze moderne soorten verschilden dat identificatie ervan onmogelijk is. Over dit laatste merkt hij op: 'De mens moet al in een onwaarschijnlijk vroeg verleden granen hebben gecultiveerd.'

De regionen waarin deze uitgestorven soorten moeten hebben gefloreerd, en de beschaving waarin zij door middel van intelligente selectie en kruising werden gecultiveerd, kunnen beide worden

gezocht op het verloren continent, vanwaar kolonisten ze naar Oost en West hebben verbreid.

Laten we ons na de flora en fauna nu gaan bezighouden met de mens.

Taalkundige overeenkomsten

De taal der Basken neemt onder de Europese talen een volstrekt unieke plaats in, want zij heeft met geen van die talen ook maar enige affiniteit. Volgens Farrar 'heeft er nooit enige twijfel over bestaan dat deze opzichzelfstaande taal, die haar identiteit in een westelijke uithoek van Europa heeft weten te bewaren, tussen twee machtige koninkrijken in, qua structuur alleen overeenkomsten vertoont met de inheemse talen in dat grote continent aan de overkant van de oceaan, en alleen daar.'³

Het heeft er alle schijn van dat de Feniciërs het eerste volk op het oostelijk halfrond zijn geweest dat gebruikmaakte van een fonetisch alfabet, met letters die slechts als symbolen voor vocalen werden beschouwd. Het is een merkwaardig feit dat we in een al even vroege periode een fonetisch alfabet aantreffen onder de Maya's van Yucatán in Midden-Amerika, wier overlevering de oorsprong van hun beschaving lokaliseert in een land in het Oosten, aan de andere kant van de zee. Le Plongeon, de grote autoriteit op dit onderwerp, schrijft: 'Een derde deel van deze taal [van de Maya's] is zuiver Grieks. Wie kan het dialect van Homerus naar Amerika hebben gebracht? Het Grieks, een Indo-Europese taal, is voortgekomen uit het Sanskriet. Is de taal der Maya's dat eveneens, of zijn beide talen even oud?'

Nog verrassender is dat dertien letters van het Maya-alfabet duidelijk verwant zijn met hiëroglafen voor dezelfde letters. Is het misschien zo dat de oudste vorm van het alfabet hiëroglfyfisch was – het 'geschrift der goden', zoals de Egyptenaren het noemden – en dat het zich later in Atlantis heeft ontwikkeld tot een fonetisch schrift?

De veronderstelling ligt voor de hand dat Egypte een vroege kolonie was van Atlantis (zoals inderdaad het geval was) en dat de kolonisten het primitieve schrift hebben meegebracht, zodat dit zijn

sporen op beide halfronden kon achterlaten; de Feniciërs, een zeevarend volk, kunnen de latere vorm van dit alfabet hebben overgenomen tijdens hun handelsreizen naar de volken in het Westen.

Hier zij gewezen op nog een ander belangrijk punt, namelijk de uitzonderlijke overeenkomst tussen veel woorden in de Hebreeuwse taal en woorden met exact dezelfde betekenis in de taal van de aan de Maya's verwante Chiapenecs, een van de oudste talen in Midden-Amerika.⁴ Ook de taalkundige overeenkomsten tussen de verschillende populaties op de eilanden in de Grote Oceaan werden door auteurs over dit onderwerp als argument aangevoerd. Het bestaan van aan elkaar verwante talen van volken die thans door duizenden zeemijlen van elkaar gescheiden zijn, terwijl bekend is dat zij in de periode van onze huidige geschiedenis niet over toereikende transportmiddelen beschikten, is zonder meer een argument ten gunste van hun afstamming van een ras dat ooit één enkel continent heeft bewoond. Dit argument kan hier echter niet worden aangevoerd, aangezien het continent in kwestie niet Atlantis was, maar het nog veel vroegere Lemurië.

Etnologische overeenkomsten

Zoals we zullen zien, werd Atlantis bewoond door rode, gele, blanke en zwarte rassen. Onderzoekingen van Le Plongeon, De Quatrefages, Bancroft en anderen hebben aangetoond dat er tot zelfs het recente verleden zwarte of op zijn minst negroïde volken in Amerika hebben gewoond. Veel monumenten in Midden-Amerika zijn getooid met beelden waarvan de gezichten overduidelijk negroïde trekken vertonen. Sommige van de godenbeelden daar zijn duidelijk bedoeld om zwarten uit te beelden, met een naar verhouding kleine schedel, kort krullend haar en dikke lippen. De *Popul Vuh* – een oud boek van Maya- en Quiché-indianen in Guatemala – zegt in een passage dat ‘zwarte en blanke mensen gezamenlijk en in grote vrede samenleefden in dit gelukkige land en één taal spraken’.⁵ De *Popul Vuh* verhaalt dan hoe dit volk uit het land van zijn voorouders migreerde, hoe hun taal *veranderde* en hoe sommigen naar het Oosten trokken, terwijl anderen juist naar het Westen reisden (Midden-Amerika).